

Турбота про армію – наша турбота

«Неможливо перемогти країну, де так самовіддано працює волонтерська армія». Ця цитата – не з промови якогось відомого генерала, а з роздумів про життя профлідера шахти «Тернівська» Криворізького залізорудного комбінату Олега Кремеза. Спілкуючись з головним фахівцем з інформаційної роботи Криворізької міської організації ПМГУ Оксаною Шахмоть, Олег Петрович зазначив, що пишається колегами, які з самого початку повномасштабної війни у вільний від роботи час допомагають військовим, роблячи внесок в загальноукраїнську перемогу. Один з таких волонтерів – член Профспілки Станіслав Чигринський.

Шахта «Тернівська» у виробничій біографії Станіслава вже більше 10 років, він – майстер гірничий дільниці спуску-підйому №13. За цей час підрозділ став рідним, дуже цінує свій колектив. А прийшов на шахту за порадою батька, який працював тут кілька десятиліть і був у великій пошані. Трудиться з віддачею на 100 відсот-

ків, бо, по-перше, так звик, по-друге, боїться знизити батькову планку.

– Коли почалася велика війна, перші мої думки були про те, як уберегти від неї своїх батьків. Хотів, щоб вони виїхали за кордон, почав через друзів вести домовленості, але батьки не погодилися, – пригадує «своє 24 лютого» Станіслав Чигринський. – Моя волонтерська діяльність розпочалася з Палацу культури на 17-му кварталі. Саме там команда активних мешканців Тернівського району на чолі з активісткою Тетяною Лукіною, нашою колегою по шахті, згуртувала однодумців на допомогу переселенцям і ЗСУ. Пам'ятаю, скільки тоді було потреб як у внутрішньо переміщених, так і в наших військових, не вистачало 24 годин на добу. Одні питання закривалися, а в роботі – уже нові.

Останнім часом допомагаю військовим з пошуком техніки, ремонтом машин. Присвячую цьому майже весь вільний від роботи час. На шахті працюю позмінно, волонтеру після нічної або у свій вихідний. Ми з хлопцями вже навчилися не спати. Зараз найцінніше для мене – це час. «Не встигли, не змогли, не зробили» – таке може нашим захисникам коштувати життя. Ми вже давно зрозуміли, що турбота про армію – наша турбота. Тільки об'єднані, усі разом зможемо перемогти окупантів.

Війна змінила нас всіх. З'явилися нові пріоритети, помінялися цінності. Під час

волонтерських поїздок на Херсонський, Донецький напрямки (минулого року їздили щотижня) ми бачили різне. Але було місце і щемним моментам. Наприклад, коли на блокпостах наші військові нас уже впізнавали, раділи зустрічі, щиро прагнули пригостити хоч чимось. Через велику кількість поїздок не всіх хлопців уже і згадаєш, а вони нас зустрічали як дорогих гостей. Від таких ситуацій теплішало на душі. Можу твердо сказати, що зараз я щасливий, коли просто бачу живими-здоровими захисників, яким допомагав.

Також надихає підтримка товаришів у справі. Зокрема, розуміння з боку нашої профспілкової організації. Коли щось потрібно дізнатися або навіть порадитися, іду в профком ПМГУ шахти. Знаю, що завжди вислухають і посприяють. До речі, минулого року тут мені допомогли, коли була потреба в бронезилетах для нас, волонтерів.

Загалом називатися волонтером зараз почесно. У мене є відзнака за волонтерську діяльність. Але все, що ми робимо з однодумцями, точно не заради нагород. Це наш свідомий вибір. Хоча, зізнаюсь, приємно було Подяку батькам показати.

А от з того, що неприємно – людська байдужість. Коли спостерігаю байдуже ставлення до військових, псується настрій. Адже тільки завдяки героїзму наших хлопців на фронті ми в Кривбасі маємо змогу працювати, допомагати і просто жити.